

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie ze skargi M. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Katowicach w sprawie o sygn.
XIX S 26/22,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 29 maja 2024 r.,

w przedmiocie zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Najwyższego
z 29 marca 2023 r., sygn. I NZ 2/22,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

M. J., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika
pismem datowanym na 12 kwietnia 2023 r. wniósł zażalenie na postanowienie
Sądu Najwyższego z 29 marca 2023 r. wydane w sprawie o sygn. I NZ 2/22,
odrzucające zażalenie skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego
w Katowicach z 25 listopada 2021 r. sygn. V AGz 263/21.

Sąd Najwyższy zważył co następuje"

Zażalenie jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. Orzeczenie Sądu Najwyższego jest orzeczeniem ostatecznym i dlatego nie przysługuje na nie środek zaskarżenia. Wyjątek musiałby być wyraźnie wskazany w ustawie. W przedmiotowej sprawie brak jest takiego wyjątku w ustawie o Sądzie Najwyższym, czy w ustawie Kodeks postępowania cywilnego, a także w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. 2023 poz. 1725). Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, lecz poza tokiem instancji w szczególnych przypadkach wymienianych ww. ustawach. Wynika z tego, że Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., sygn. akt II PO 1/17).

Niezaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego w swoim orzecznictwie podkreśla również Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z 13 października 2015 r. w sprawie SK 63/12 Trybunał stwierdził, że w świetle konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego, ogólna zasada niezaskarżalności orzeczeń wydawanych przez Sąd Najwyższy, uwarunkowana jest modelem funkcjonowania Sądu Najwyższego w systemie organów władzy sądowej.

Niezależnie od powyższego katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego jest ściśle limitowany (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt I PZ 2/17). Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Stosownie do § 1¹ przytoczonego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z kolei jak stanowi § 3, do postępowania

przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1 i 1¹, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, art. 398¹⁷ i art. 398²¹.

Zaskarżone w przedmiotowym postępowaniu postanowienie nie należy do żadnej z kategorii spraw wymienionych w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c., wobec czego nie przysługuje na nie zażalenie do Sądu Najwyższego.

Mając na uwadze powyższe zażalenie skarżącego podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne, dlatego też Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[SOP]

[ms]